

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 451/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, Záhradnícka 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 130/2017 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, Záhradnícka 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 130/2017 z 28. februára 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. mája 2018.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený advokátkou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „JUDr. P. [REDAKOVANÉ]“), podal 1. februára 2012 žalobu Okresnému súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“), v ktorej sa domáhal vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov so [REDAKOVANÉ]. Listom doručeným 21. apríla 2015 vypovedal splnomocnenie udelené na účel svojho zastupovania v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 29/2012 a súčasne požiadal o vrátenie spisového materiálu v lehote 7 dní od doručenia výpovede. Výpoveď plnej moci JUDr. P. [REDAKOVANÉ] prevzala osobne, ktorá zároveň v liste z 21. apríla 2015 adresovanom sťažovateľovi uviedla, že ukončenie zastupovania v predmetnej veci písomne oznámi okresnému súdu.

Na základe písomného splnomocnenia sťažovateľ poveril zastupovaním v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 29/2012 advokáta Mgr. Martina Paškala (ďalej len „Mgr. Paškala“), ktorý sťažovateľa zastupuje aj v konaní o sťažnosti podanej ústavnému súdu. Mgr. Paškala prijal splnomocnenie 4. mája 2015. Keďže pojednávanie okresného súdu bolo na účel vyhlásenia rozsudku odročené na 12. máj 2015, Mgr. Paškala ako nový právny zástupca sťažovateľa si 5. mája 2015 preštudoval spisový materiál.

Advokátka JUDr. P. [REDAKOVANÉ] 8. mája 2015 oznámila sťažovateľovi mailovou správou, že okresnému súdu oznámila ukončenie jeho zastupovania, ktorý jej ale napriek tomu doručil predvolanie na pojednávanie nariadené na 12. máj 2015 s tým, že trvá na účasti sťažovateľa. Zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku okresného súdu z 12. mája 2015 vyplýva, že pri verejnom vyhlásení rozsudku bol prítomný iba nový právny zástupca sťažovateľa Mgr. Paškala, pričom v zápisnici bol ako právny zástupca sťažovateľa uvedený aj „JUDr. P. [REDAKOVANÉ]“ s poznámkou „nikto“, teda advokát JUDr. T. [REDAKOVANÉ] P. [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „JUDr. P. [REDAKOVANÉ]“).

Proti rozsudku okresného súdu z 12. mája 2015 podal v zastúpení sťažovateľa odvolanie už iba Mgr. Paškala, ktorému bolo doručované aj uznesenie okresného súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie spolu s platobným predpisom. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 26 Co 501/2015 zo 14. februára 2017 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol sťažovateľovi doručený 5. júna 2017, pričom sťažovateľ podal proti nemu dovolanie, a to opätovne iba prostredníctvom Mgr. Paškalu, ktorého na tento účel splnomocnil.

Dovolanie sťažovateľa najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Cdo 130/2017 z 28. februára 2018 odmietol ako oneskorene podané. Najvyšší súd vychádzal z toho, že sťažovateľ bol v konaní zastúpený viacerými advokátmi, pričom okresný súd doručil rozsudok krajského súdu JUDr. P. [REDACTED] 12. mája 2017. Vychádzajúc z tohto dátumu, koniec dvojmesačnej lehoty na podanie odvolania pripadol na 12. júl 2017, pričom dovolanie sťažovateľa bolo odovzdané na poštovú prepravu 7. augusta 2017, teda po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

Podľa názoru sťažovateľa postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže dovolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že jeho dovolanie odmietol ako oneskorene podané. Najvyšší súd svoj záver odôvodnil tým, že považoval doručenie rozsudku krajského súdu JUDr. P. [REDACTED] ako doručenie oprávnenej osobe a od tejto právnej skutočnosti začala podľa neho plynúť sťažovateľovi dvojmesačná lehota na podanie dovolania.

Sťažovateľ argumentuje, že nemal vedomosť o tom, že by si na začiatku konania vedeného okresným súdom zvolil dvoch právnych zástupcov, keďže všetky relevantné podania podpisovala JUDr. P. [REDACTED]á. Vedel iba o tom, že JUDr. P. [REDACTED] ako syn JUDr. P. [REDACTED] pracuje v advokátskej kancelárii. Sťažovateľ tvrdí, že ak sa v apríli 2015 rozhodol vypovedať JUDr. P. [REDACTED]ej procesné splnomocnenie, určite tým mienil vypovedanie splnomocnenia advokátskej kancelárii ako takej, a nie len vypovedanie

splnomocnenia JUDr. P [REDACTED]ej s tým, že JUDr. P [REDACTED] ho bude zastupovať naďalej. Sťažovateľ zdôrazňuje, že nevedel o tom, že by JUDr. P [REDACTED] zastupoval jeho osobu samostatne, popri JUDr. P [REDACTED]ej, keďže sídlil na rovnakej adrese ako JUDr. P [REDACTED]á.

Ďalej sťažovateľ uvádza, že vypovedaním splnomocnenia považoval spoluprácu za definitívne ukončenú vo vzťahu k JUDr. P [REDACTED]ej, ako aj k JUDr. P [REDACTED]ovi, čo potvrdzuje aj list z 18. mája 2015, ktorým došlo „k deklarovaniu odovzdaniu celého spisového materiálu, pričom ako kontaktný e-mail je uvedený [REDACTED]“. Z toho podľa sťažovateľa vyplýva, že v ďalšom období ho už žiadnom prípade nemal JUDr. P [REDACTED] zastupovať. V prospech tohto tvrdenia podľa sťažovateľa nasvedčuje aj to, že JUDr. P [REDACTED] už nebol v čase vypovedania splnomocnenia advokátom, ako to neskôr potvrdil najvyššiemu súdu (v apríli 2014 mal byť vyčiarknutý zo zoznamu advokátov). JUDr. P [REDACTED] však naďalej používala mailovú adresu svojho syna ako kontaktnú adresu, čo vyplývalo aj z mailovej správy z 8. mája 2015, v ktorom vyjadrila počudovanie nad tým, že jej bolo zaslané predvolanie na vyhlásenie rozsudku okresného súdu napriek skutočnosti, že sťažovateľa už nezastupovala.

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že ak by aj okresný súd zastával názor, že 21. apríla 2015 ešte nedošlo k skončeniu jeho zastupovania zo strany JUDr. P [REDACTED] (okrem toho, že uviedol meno JUDr. P [REDACTED] ako právneho zástupcu sťažovateľa v záhlaví v rozsudku z 12. mája 2015, pozn.), z ďalších úkonov okresného súdu vyplynulo, že musel byť uzrozumený s tým, že sťažovateľa zastupuje Mgr. Paškala, ktorý podal odvolanie a ktorému bolo zasielané aj uznesenie o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Podľa sťažovateľa sa „táto kontinuita... prerušila vtedy, keď krajský súd prevzal do svojho rozsudku... ako právneho zástupcu sťažovateľa na prvom mieste JUDr. P [REDACTED]. To by v zásade mohla byť iba administratívna nepresnosť, súd prvej inštancie (v rozpore s dovtedajším postupom) nezačal doručovať rozsudok JUDr. T [REDACTED] P [REDACTED]ovi. K objasneniu situácie nepomohol ani JUDr. P [REDACTED], ktorý namiesto toho, aby oznámil, že plná moc sa vzťahovala na JUDr. M [REDACTED] P [REDACTED]ovú a táto zanikla odvolaním, oznámil, že bol už v apríli 2014 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov. Nakoniec absurdnosť celej situácie

iba podčiarkol názor Najvyššieho súdu SR, ktorý nereflektoval skutočnosť, že jediným právnym zástupcom sťažovateľa je Mgr. Martin Paškala. Namiesto toho začal hľadať argumenty, aby vykreslil postup súdu prvej inštancie pri doručovaní rozsudku krajského súdu ako správny.“

V nadväznosti na uvedené skutočnosti sťažovateľ tvrdí, že „*nemožno považovať [redacted] P [redacted] a za osobu oprávnenú pre doručovanie rozsudku odvolacieho súdu a jedinou oprávnenou osobou pre jeho doručenie bol Mgr. Martin Paškala. Z uvedeného dôvodu sa plynutie dvojmesačnej zákonnej lehoty (na podanie dovolania, pozn.) môže odvíjať len od doručenia (rozsudku krajského súdu, pozn.) Mgr. Martinovi Paškalovi,“* ktorému bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 130/2017 z 28. februára 2018 doručené 27. marca 2018.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 130/2017 zo dňa 28. 02. 2018 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 130/2017 zo dňa 28. 02. 2018 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané zadosťučinenie v sume 5.000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur štyridsaťdva centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

1. Z fotokópie splnomocnenia, ktoré si ústavný súd vyžiadal zo spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 29/2012, vyplýva, že ním sťažovateľ 31. januára 2012 splnomocnil JUDr. P██████ovú, ako aj JUDr. P██████a na zastupovanie pred okresným súdom vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov s tým, aby písomnosti boli doručované do rúk JUDr. P██████ovej, pričom JUDr. P██████ová a JUDr. P██████ svojimi podpismi a pečiatkami prijatie splnomocnenia v celom rozsahu potvrdili.

2. Z podania sťažovateľa z 21. apríla 2015 označeného ako „*Výpoveď plnej moci*“ adresovaného JUDr. P██████ovej vyplýva, že ním odvoláva splnomocnenie udelené na účel zastupovania v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 29/2012 len JUDr. P██████ovej. Zároveň sťažovateľ v tomto podaní žiada JUDr. P██████ovú o odovzdanie spisového materiálu v lehote 7 dní od doručenia výpovede a o potvrdenie, že odmena za právne služby bola priebežne uhradená. Prevzatie listu potvrdila JUDr. P██████ová podpisom 21. apríla 2015.

3. Z listu JUDr. P██████ovej z 21. apríla 2015 označeného ako „*Ukončenie zastupovania č. k. 8 C 29/2012*“ adresovaného sťažovateľovi vyplýva, že vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenej okresným súdom pod sp. zn. 8 C 29/2012 v prílohe odovzdáva sťažovateľovi „*celý spis týkajúci sa predmetnej veci*“ a zároveň informuje sťažovateľa o tom, že „*Písomne oznámim súdu, že dnešným dňom som ukončila Vaše zastupovanie v tejto veci.*“. Prevzatie tohto listu sťažovateľ potvrdil svojím podpisom 21. apríla 2015.

4. Zo splnomocnenia z 15. apríla 2015 podpísaného sťažovateľom vyplýva, že ním splnomocňuje Mgr. Paškala zastupovaním v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 29/2012.

5. Z mailového oznámenia Slovenskej advokátskej komory z 10. júla 2018 adresovaného ústavnému súdu vyplýva, že (bývalý) advokát JUDr. P██████ bol na vlastnú žiadosť 11. marca 2014 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory.

6. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 130/2017 z 28. februára 2018 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 26 Co 501/2015 zo 14. februára 2017.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd poukazuje na § 110 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), v ktorom sa uvádza, že ak má strana viacerých advokátov, doručí sa písomnosť tomu z nich, ktorého určí strana na doručovanie písomností. Ak strana výslovne neurčí žiadneho z advokátov, doručuje sa ktorémukoľvek z nich. Najvyšší súd v napadnutom uznesení ďalej uvádza, že Civilný sporový poriadok výslovne neupravuje zánik splnomocnenia, ako ani spôsoby, ako k nemu môže dôjsť. Dovolací súd zároveň argumentuje poukazom na § 92 ods. 3 CSP, podľa ktorého odvolanie splnomocnenia alebo výpoveď splnomocnenia zástupcom sú voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili, čo zodpovedá aj úprave obsiahnutej v § 33b ods. 1 písm. b) a c) Občianskeho zákonníka. *„Aj pre procesnoprávne vzťahy v zásade platí, že strana ako splnomocniteľ sa nemôže vzdať svojho práva kedykoľvek splnomocnenie odvolať... Tým nie sú dotknuté prípadné hmotnoprávne následky odvolania splnomocnenia, ktoré vyplývajú z dohody o zastúpení medzi splnomocniteľom a splnomocnencom. Pre advokáta a jeho oprávnenie jednostranne vypovedať splnomocnenie vyplývajú osobitné obmedzenia zo zákona o advokácii a z interných predpisov Slovenskej advokátskej komory. Ak je obsahom zmluvy o poskytovaní právnych služieb záväzok advokáta zastupovať klienta v spore na základe procesného splnomocnenia, má advokát z povahy veci právo vypovedať splnomocnenie iba v prípade, ak sú splnené podmienky na odstúpenie od zmluvy o poskytovaní právnych služieb v zmysle § 22 zákona o advokácii. Odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú jednostrannými právnymi úkonmi, ktoré sú adresované druhému účastníkovi dohody o zastúpení. V dôsledku právnych účinkov niektorých týchto úkonov splnomocnenie zaniká. Súd a iné subjekty v rámci prebiehajúceho sporového konania, ktoré sa nachádzajú mimo zaniknutého vzťahu zastúpenia, nemajú o reálnom zániku pôvodne predloženého splnomocnenia vedomosť a sú oprávnené legitímne konať s dôverou v platnosť a záväznosť pôvodne predloženého splnomocnenia. Zákon z toho ustanovuje, že odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia sú voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámili. Pre súd nie je teda relevantné, kedy zaniklo splnomocnenie*

odvolaním alebo výpoveďou, ale kedy došlo k oznámeniu tejto skutočnosti do konania. Analogicky uvedené platí i pri zániku výkonu advokácie právneho zástupcu žalobcu (sťažovateľa) vo vzťahu k oznamovacej povinnosti voči súdu.“

Aplikujúc uvedené právne východiská na vec sťažovateľa, najvyšší súd v napadnutom uznesení uvádza, že „V preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 14. februára 2017 sp. zn. 26 Co 501/2015 doručovaný stranám sporu prostredníctvom pošty. Žalobca (sťažovateľ) bol v konaní zastúpený viacerými advokátmi. Od podania žaloby ho zastupovali JUDr. T■■■■ P■■■■ a JUDr. M■■■■ P■■■■ová. Žalobca (sťažovateľ) si v konaní určil na doručovanie písomností JUDr. M■■■■ P■■■■ovú, ktorá však podaním doručeným okresnému súdu 23. apríla 2015 oznámila ukončenie zastupovania žalobcu (sťažovateľa). Žalobca (sťažovateľ) následne splnomocnil na zastupovanie v konaní ďalšieho advokáta Mgr. Martina Paškalu. V čase doručovania rozhodnutia odvolacieho krajského súdu žalobcovi (sťažovateľovi) tak bol žalobca zastúpený viacerými advokátmi, a to JUDr. T■■■■ P■■■■om a Mgr. Martinom Paškalom, pričom žiadneho z nich výslovne na doručovanie písomností neurčil. Zásielku určenú žalobcovi (sťažovateľovi) tak súd prvej inštancie doručoval právnemu zástupcovi žalobcu JUDr. T■■■■ovi P■■■■ovi, ktorý zásielku prevzal 12. mája 2017. Následne 16. mája 2017 JUDr. T■■■■ P■■■■ vrátil súdu prvej inštancie naspäť rovnopis rozsudku odvolacieho súdu s tým, že na základe jeho vlastnej žiadosti bol v apríli 2014 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedených SAK a z tohto dôvodu mu zaniklo aj plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu (sťažovateľa) v konaní. Súd prvej inštancie následne doručoval rozsudok krajského súdu Mgr. Paškalovi, ktorý zásielku prevzal 5. júna 2017.

Skutočnosť, že JUDr. T■■■■ P■■■■ bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, sa okresný súd dozvedel až z jeho oznámenia doručeného súdu prvej inštancie 16. mája 2017 (teda až po doručení rozsudku odvolacieho súdu). Dovolací súd vychádzajúc analogicky z ustanovenia § 92 ods. 3 CSP dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi (sťažovateľovi) účinne doručené 12. mája 2017, pretože v čase doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovi súd nemal vedomosť o vyčiarknutí JUDr. T■■■■ P■■■■ zo zoznamu advokátov a o ukončení zastupovania, keď uvedená skutočnosť je voči súdu účinná až jej oznámením súdu. Následné doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu

d'alšiemu právnenmu zástupcovi žalobcu (s'ťažovateľa) bolo preto zo strany súdu prvej inštanacie nadbytočné. Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi (s'ťažovateľovi) účinne doručené 12. mája 2017, koniec dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu pripadol na 12. júla 2017 (streda), ktorý bol riadnym pracovným dňom. Dovolanie žalobcu (s'ťažovateľa) bolo súdu prvej inštanacie doručené 10. augusta 2017 (na poštovú prepravu dané 7. augusta 2017), teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.“.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atd.). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoju ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktorý je v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi) nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie vychádza z presvedčenia, že poveril (pôvodne) svojim právnym zastupovaním iba JUDr. P██████ovú, pričom o jej synovi JUDr. P██████ovi mal vedieť len to, že spolupracuje so svojou matkou v rámci advokátskej kancelárie, pričom aj ďalšie skutočnosti, ku ktorým počas zastupovania došlo, ho utvrdzovali v tom, že jeho právnou zástupkyňou je len JUDr. P██████ová. Keď jej potom splnomocnenie odvolal a poveril svojim ďalším zastupovaním Mgr. Paškalu, považoval ho za svojho jediného právneho zástupcu.

Konfrontujúc skutkové východiská, z ktorých vychádza argumentácia sťažovateľa s reálne zistenými skutočnosťami, ústavný súd zdôrazňuje, že pre objektívne posúdenie sťažnosti je podstatné to, že z fotokópie splnomocnenia z 31. januára 2012, ktorú si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, celkom nepochybne vyplýva, že sťažovateľ uvedeného dňa splnomocnil na zastupovanie vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov pred okresným súdom tak JUDr. P██████ovú, ako aj JUDr. P██████. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal a musel vedieť, že jeho právnym zástupcom je (aj) JUDr. P██████. Zo zistení ústavného súdu zároveň vyplýva, že sťažovateľ splnomocnenie udelené JUDr. P██████ovi nikdy neodvolal (sťažovateľ to ani netvrdí, pozn.), pričom ani JUDr. P██████ toto splnomocnenie udelené mu sťažovateľom nikdy nevypovedal. Za nepochybniteľne preukázanú možno považovať aj skutočnosť, že JUDr. P██████ neupozornil sťažovateľa na to, že bol zo zoznamu advokátov 11. marca 2014 vyčiarknutý, pričom túto skutočnosť (do rozhodnutia odvolacieho súdu) neoznámil ani okresnému súdu, keďže až v podaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené 16. mája 2017 prvostupňovému súdu, oznámil, že „... na základe jeho vlastnej žiadosti bol v apríli 2014 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov vedených SAK a z tohto dôvodu mu zaniklo aj plnomocnenstvo na zastupovanie žalobcu (sťažovateľa) v konaní“.

Sťažovateľom uplatnená argumentácia založená na tvrdení, že nevedel o tom, že udelil splnomocnenie JUDr. P. [REDACTED]ovi, a preto bol presvedčený, že jeho jedinou právnou zástupkyňou je JUDr. P. [REDACTED]ová, resp. neskôr Mgr. Paškala, nie je pre posúdenie sťažnosti ústavným súdom právne relevantná. To platí o to viac, že objektívne listinné dôkazy, ktoré si ústavný súd zadovážil pri príprave predbežného prerokovania (sťažovateľom vlastnoručne podpísané splnomocnenie z 31. januára 2012 udelené aj JUDr. P. [REDACTED]ovi, ktorý jeho prevzatie potvrdil svojím podpisom a svojou pečiatkou), toto tvrdenie sťažovateľa nepotvrdzujú, naopak ho vyvracajú. Na základe argumentácie predloženej sťažovateľom sa dá predpokladať, že pri udeľovaní splnomocnenia došlo k vnútorným nezrovnalostiam, resp. nedorozumeniam medzi ním ako klientom a medzi JUDr. P. [REDACTED]ovou a JUDr. P. [REDACTED]om ako advokátmi. O týchto nedorozumeniach však vo veci konajúci okresný súd (a tobôž nie dovolací súd) však nemal a ani nemohol mať žiadnu vedomosť. Argumentácia sťažovateľa by prípadne mohla nadobudnúť právnu relevanciu v ním iniciovanom súdnom konaní o náhradu škody smerujúcom proti JUDr. P. [REDACTED]ovi (resp. prípadne aj proti JUDr. P. [REDACTED]ovej), a to najmä s prihliadnutím na celkom neakceptovateľnú pasivitu JUDr. P. [REDACTED]a, ktorý zanedbal svoju právnu povinnosť ukončiť svoj právny vzťah so sťažovateľom v súvislosti s ukončením výkonu advokácie a oznámiť túto skutočnosť okresnému súdu.

Vo vzťahu k v tomto konaní posudzovanému postupu najvyššieho súdu však uvedené skutočnosti nemajú žiadnu právnu relevanciu. Z ústavného hľadiska totiž nemožno mať žiadne výhrady proti argumentácii najvyššieho súdu obsiahnutej v napadnutom uznesení, ktorá vychádza z platného a účinného znenia § 92 ods. 3 CSP, v zmysle ktorej sú odvolanie alebo výpoveď splnomocnenia voči súdu účinné dňom, keď ich strana alebo zástupca súdu oznámi a pre súd teda nie je relevantné, kedy reálne zaniklo splnomocnenie odvolaním klienta (sťažovateľa) alebo výpoveďou (advokáta), ale to, kedy bola táto skutočnosť oznámená príslušnému súdu, pričom uvedené platí podľa dovolacieho súdu analogicky aj pri zániku výkonu advokácie právneho zástupcu sťažovateľa (JUDr. P. [REDACTED]a) vo vzťahu k oznamovacej povinnosti, ktorú mal voči súdu. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že tento kľúčový právny názor najvyššieho súdu vychádzajúci z aplikácie § 92 ods. 3 CSP

sťažovateľ v sťažnosti v podstate nijako nenapáda a formuluje výhrady v zásade len k tomu, že dovolací súd sa podľa jeho názoru v napadnutom uznesení usiloval len obhájiť postup okresného súdu pri doručovaní rozsudku krajského súdu. K tomu ústavný súd poznamenáva, že argumentácia najvyššieho súdu vychádza z objektívne zistených skutočností, ako aj platnej a účinnej právnej úpravy, ktorú dovolací súd podľa názoru ústavného súdu interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne a je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, čo vylučuje, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018